

Roberta Metsola, az Európai Parlament elnökének beszéde
Európai Parlament, Strasbourg
2024. július 16.

Tisztelt Kollégák!
Kedves európaiak!

Megtiszteltetés számomra, hogy bizalmat szavaztak nekem, hogy alázattal és felelősséggel szolgáljam Önöket az Európai Parlament elnökeként. Minden nap azon fogok dolgozni, hogy megháláljam a belém és a Parlamentbe vetett bizalmat.

Ez a Parlament továbbra is minden európai háza marad. Együtt kell kiállnunk a remény politikájáért, az álmért, amelyet Európa jelent, az elődeink és apáink még be nem váltott ígéretéért.

Két és fél év elteltével továbbra is arra törekszem, hogy az emberek újra visszanyerjék a hitet és a lelkesedést az európai projekt iránt. Az abba vetett hitet, hogy közös életterünkben nagyobb biztonságot, méltányosságot, igazságosságot és egyenlőséget tudunk teremteni, hogy együtt erősebbek és jobbak vagyunk, hogy Európa mindenkié.

Olyan Európára van szükség, amely emlékezik, amely tanul a múlt küzdelmeiből, és elismeri azoknak az embereknek az erőfeszítéseit, akik számunkra néha magától értetődőnek tekintett eszmékért küzdöttek; kiálltak mindazokért, akik lakóhelyük elhagyására kényszerültek, és akik eltűntek; azokért, akik tankok előtt és golyók tüzeiben álltak az Európa nagy részét oly sokáig uraló totalitárius rezsimek elleni harcban; mindazokért, akik hittek egy jobb jövőben és mertek álmodni. A mi Európánknak olyannak kell lennie, amelyre Adenauer, Mitterrand, Wałęsa, Fenech Adami, Havel, Veil, Falcone és Borsellino is büszke lenne.

Olyan Európát kell megteremtünk, amely tiszteli őket és a közös történelmünket. És nincs is méltóbb hely, mint itt Strasbourgban, az Európai Parlament székhelyén, a megbékélés e megtestesült szimbólumában, hogy megemlékezzünk a múlttól és építsük a jövőt.

Olyan Európát kell felépítenünk, amely mindenki számára elérhető, ahol mindenki azt érzi, hogy nemcsak a részese, hanem felelősségvállalással is tartozik érte. A társadalmainkban tapasztalható polarizáció konfrontatívabb politikához, sőt politikai erőszakhoz vezetett, olyan egyszerű válaszokhoz, amelyek egymással szembenálló felekre osztják közösségeinket. Túl kell lépünk ezen a zéróösszegű gondolkodáson, amely kirekeszti és elüldözi az embereket, amely haragot és gyűlöletet szít, ahelyett, hogy reményt és hitet építene. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez a kényelmes, leegyszerűsítő politika nem kínál valódi megoldást.

Ez az a Ház, amely ennek az ellenkezőjét képviseli; amely pusztítás helyett építeni akar; amely nem fél a nehéz utat választani; és amely a közjó érdekében képes megtalálni és hallatnia a hangját. Ez a Ház jelenti az autokrácia ellenszerét. Kitart a jogállamiságért való küzdelem szükségessége mellett. Tisztában van azzal, hogy itt Európában valóban mindannyiunknak egyenlőnek kell lennünk. Olyan egyenlőségről van szó, amely nem arra törekszik, hogy mindannyian egyformák legyünk, hanem amely minden embernek ugyanolyan esélyt kínál a lehetőségei kibontakoztatására. Ez az esélyegyenlőség az, amely elismeri különbözőségünket, amely erősségnek tekinti a bennünket, európaiakat különlegessé tevő nyelvi, kulturális és történelmi sokszínűséget.

Ez az erő teszi lehetővé számunkra annak biztosítását, hogy az általunk elfogadott jogszabályok az Unió összes falujában, városában és szigetén élő emberek javát szolgálják. Azt a hangot kell képviselnünk, amely biztosítja, hogy minden intézkedésünk jó legyen, és a fiatalok, a családok, a mezőgazdasági termelők és az ipar számára egyaránt működjön.

Közös felelősségünk, hogy Európát jobb helyként hagyjuk magunk után, mint amilyenek találtuk. És jobb helyé is fogjuk tenni Európát egy olyan új biztonsági és védelmi keret létrehozásával, amely biztonságban tartja az embereket, megálljt parancsol a szomszédságunkban élő diktátorok expanzív álmainak, és leküzdözi azokat a hibrid fenyegetéseket, amelyekkel még mindig szembe kell néznünk. Egy olyan kerettel, amely megvédi Európát, őrzi stratégiai autonómiánkat, és fenntartja a békét. Amely tisztában van azzal, hogy a fenyegetés, amellyel szembenézünk, nagyon is valós.

Európa versenyképességének megerősítésével Európa jobb helyé válik: elmélyítjük az egységes piacot, minőségi munkahelyeket biztosítunk, globális kereskedelmi megállapodásokat kötünk, befejezzük a bank- és tőkepiaci uniót, és megvalósítható célokat tűzünk ki az ipar számára. Ez Európában tartja az európai vállalkozásokat, és lehetővé teszi számunkra, hogy egyszerűsítéssel, az embereket és a munkahelyeket Európából elűző felesleges bürokrácia csökkentésével a fiatalokba, a kutatásba, az oktatásba, a kultúrába, a közösségeinkbe és a világ többi részébe ruházzunk be. Az emberek leginkább azokra a sikerekre emlékeznek, ahol Európa egyszerűsítette az életüket.

Azzal is jobb helyé tesszük Európát, ha valódi megoldásokat kínálunk az éghajlatváltozásra. Európa büszke lehet örökségére. Meggyőződésem, hogy továbbra is világ élvonalában maradhatunk, és meg tudjuk találni a módját annak, hogy céljainkat úgy valósítsuk meg, hogy senki se maradjon le, és hogy a fenntartható fejlődés kéz a kézben járjon környezetünk és természeti örökségünk védelmével. Mindkettőt el tudjuk érni.

Jobb helyé tesszük Európát azzal is, ha képesek leszünk megerősíteni Európa szociális pillérét. Ha reményt és méltóságot adunk az embereknek. Ha a nyugdíjak és a bérek megfelelnek a

társadalmi elvárásoknak. Nem tudunk előrelépni, ha fiataljaink nem tudnak olyan lakást bérelni – nemhogy vásárolni –, amelyet otthonuknak nevezhetnek. Európa lakhatási válsággal küzd, és rendelkezünk kell olyan eszközökkel, amelyekkel – akár európai szinten is – segíthetünk e válság kezelésében.

Jobb hely lesz Európa, ha végre sikerül megfelelő migrációs és menekültügyi jogszabályokat végrehajtanunk, amelyek magukban foglalják a szükséges határigazgatást és a visszaküldési politikát, de mindenekelőtt emberközpontúak. E jogszabályok biztosítanak, hogy egyetlen anya se kényszerüljön arra, hogy gyermekét egy rozoga csónakba tegye, és embercsempészek bűnszövetkezeteire bízza. Garantálnák, hogy Európa képes legyen megfelelni büszke történelmi örökségének.

Jobbá tesszük Európát, ha ki tudjuk aknázni a digitális korban a mesterséges intelligencia kínálta lehetőségeket. A trendek előtt kell járnunk, hogy képesek legyünk leírni az ebből adódó előnyöket és enyhíteni a dezinformáció következményeit. A világ összes tudása a kezünkben van, mégis az emberek magányosabbnak érzik magukat, mint valaha. Ez mutatja, hogy milyen fontos, hogy Európa egy közösséget is jelentsen.

Nem válik Európa jobb helyé, ha az emberek még mindig nem lehetnek bárhol Európában azok, akik lenni szeretnének, és nem szerethetik azt, akit akarnak. Ha nem szüntetjük meg azokat az akadályokat, amelyek meggátolják, hogy az Unióban a fogyatékosággal élő személyek ugyanolyan esélyekkel rendelkezzenek az életben, mint bárki más. Ha nem tudunk küzdeni a megkülönböztetés ellen, és nem tudjuk megfékezni a növekvő antiszemitizmust vagy iszlámellenességet. Ha a gyűlölet és az erőszak továbbra is a politikai diskurzus túlságosan nagy részét mozgatja. Olyan Európát kell teremtenünk, ahol mindenki otthon érzi magát; és ahol az olyan lányokat, mint az ír Coco, megvédik kínzóiktól.

Európa nem lesz jó hely, ha még mindig túl sok nő nem érzi magáénak. Még mindig túl sok nőt bántalmaznak, vernek és gyilkolnak meg a mi Európánkban. Még mindig túl sok nő küzd a jogaiért. Még mindig túl sok nő keres kevesebbet ugyanolyan munkáért, mint a férfiak. Még mindig túl sok nő fél. Ez az ő Európájuk is kell, hogy legyen.

Mi építhetjük fel azt az Európát, amelyről Simone Veil és Nicole Fontaine álmodott. Azt az Európát, amelyet Marie Skłodowska-Curie nem tudott teljes mértékben kiaknázni. Azt az Európát, amelyet Giulia, Pelin, Ana Vanessa, Daphne és még ennél is sokkal több nő már soha nem fog látni. Megtesszük értük, mindazokért, akik nem hallathatják a hangjukat, és mindazokért, akik utánuk jönnek.

Bizonyos vagyok abban, hogy együtt egy jobb Európát fogunk hátrahagyni, mint amit elődeinktől kaptunk. Tudom, hogy amikor a világ erre a Parlamentre tekint, egy olyan Házat fog látni, amely

megvédi a jogokat, amely megvédi az újságírókat, amely értékeli a szabadságot, és érti a demokrácia szimbólumaként az egész világon betöltött szerepét.

Hetven évvel ezelőtt Alcide de Gasperi így fogalmazott: „Az egységre való törekvés történelmünk folyamán végigkísért minket. Beszéljünk, írjunk, tartsunk ki, és még lélegzetvételnél is szünetet se tartsunk; gondolatainkban mindig Európa maradjon az első helyen.” Egyetértek a szavaival, amelyeket e parlamenti ciklusban mindvégig szem előtt kell tartanunk.

Kedves barátaim, megtanultuk, hogy a demokráciát soha nem tekinthetjük magától értetődőnek. Láttuk, hogy európai értékeinket túl sokan tekintik fenyegetésnek. E „címkét” az autokrata vezetők adták nekünk, amelyet továbbra is büszkén fogunk viselni.

A szuverén Ukrajna elleni orosz agresszív háború továbbra is kiemelt helyen szerepel napirendünkön. A háború kitörésekor az Önök nevében Kijevbe utaztam. Ez a látogatás új lendületet, új láthatóságot és befolyást adott a Házunknak. Ez a Ház hozzájárult ahhoz, hogy a politikai reflektorfénybe kerüljön az Ukrajna melletti kiállás szükségessége, és az emberek számítanak ránk, hogy Ukrajna továbbra is a figyelem középpontjában maradjon.

Többet kell majd tennünk, és készen kell állnunk arra, hogy túllépjünk azon, ami kényelmes, és megtegyük azt, ami szükséges. Ezt azért tesszük, mert Európának ki kell állnia a szabadságért és a békéért: az igazsággal, méltósággal és szabadsággal fémjelzett tényleges békéért. Mert itt Európában mi tudjuk, hogyan lehet leküzdeni látszólag áthidalhatatlannak tűnő szakadékokat.

Ennek kell vezérelnie a közel-keleti konfliktusra adott reakciónkat is, ahol a háború közepette is az emberiség hangját kell képviselnünk, amely az erőszak generációk közötti körforgásának végét, a kétállami megoldást, a fenntartható békét és a még mindig fogságban lévő túsok visszatérését szorgalmazza.

Ez a szerep vezérel minket, amikor az 50 éve mesterségesen megosztott Ciprus szomorú évfordulójára emlékezünk. Nekünk kell lennünk annak a generációnak, amely az ENSZ-terv égisze alatt képes megtalálni az előre vezető utat. Végre túl kell lépnünk Európa történelmének ezen a sötét lapján, és a Biztonsági Tanács határozatainak és európai értékeinknek megfelelő, működőképes megoldást kell találnunk.

Közös emberiségünk védelme jelenti azt, hogy kiállunk az Afganisztánban szörnyű fenyegetettségnek kitett nők mellett; a lányok és diákok mellett Irán utcáin; Szvjatlana Cihanouszkaja mellett, az igazságtalanul bebörtönzöttek és a szabad és demokratikus Belaruszért küzdő mozgalom mellett; a még mindig harcoló, bátor jezidita lányok mellett; a rendíthetetlen Julija Navalnaja mellett; mindazok mellett, akik dacolnak a rájuk zúduló könnygázzal, miközben magasra emelik európai zászlóikat.

Ezt jelenti Európa az egész világon. Ez az a Parlament, amelyet a világ lát – a Parlament, amelyet mindannyian büszkén szolgálunk. Ez a parlamenti diplomácia alapvető fontosságú lesz a multilateralizmus védelmében és az Európai Unió bővítésének előkészítésében. Ahogy az emberek Ukrajnában, Moldovában, Grúziában ránk tekintenek, készen kell állnunk arra, hogy kinyújtsuk Európa kezét mindazok felé a Nyugat-Balkánon, akiktől túl sokáig megtagadták a fejlődést, miközben valamennyien a saját útjukat járják a szükséges kritériumokat tiszteletben tartó, érdemeken alapuló megközelítést követve. Készen kell állnunk arra, hogy szembenézzünk ezzel az új világgal és ezzel az új valósággal. És együtt készen is fogunk állni.

Kedves Kollégáim! Ahhoz, hogy megújítsuk Európa iránti elkötelezettségünket, a neves krakkói „európai szent”, Karol Wojtyła szavaival élve „nem szabad félnünk”. Nem szabad félnünk attól, hogy szembeszálljunk az autokratákkal. Nem szabad félnünk attól, hogy beváltsuk ígéretünket. Nem szabad félnünk attól, hogy kiálljunk Európáért. Nem szabad félnünk attól, hogy olyan Uniót építsünk, amely mindannyiunkat szolgálja.

2016-ban Jonathan Sacks a következőket írta: „A remény politikája elérhető közelségbe került. Ehhez azonban meg kell találnunk a családok és közösségek megerősítésének módját, ki kell építenünk a kollektív felelősség kultúráját, és a közjó gazdaságát kell szorgalmaznunk. Ez már nem pártpolitikai kérdés. Éppen annak a szabadságnak az életképességéről van szó, amelyért a Nyugat ilyen hosszú ideig és keményen küzdött. Nem csak egyesekhez, de mindannyiunkhoz szóló, meggyőző, reményteli narratívát kell felépítenünk, és most van itt az ideje, hogy ezt elkezdjük”.

Kedves barátaim, újra a kezünkbe vehetjük e nagyszerű Unió történetének formálását. Az európaiak új generációit inspirálhatjuk. Mert Európa maga a remény. Európa a hit. Európa mi vagyunk. Továbbra is Európa a válasz.

Vive l'Europe!